

njihovo vizito nenadoma pripeljala neka znanka iz petrograjskih gospej. No Aljoša je gledal na očeta in na teto s takim ljubečim, nežnim pogledom, da je Zina umela, da se jih ne samo ne sramuje, a da mu taka misel niti v glavo priti ne more. Srečal je Zinine oči in njegov ljubeči, radostni pogled je govoril:

„Vidiš, kaka sta oba. Saj sem ti prej pravil, da jih bodeš takoj rada imela!“

In Zina se je tudi radostno nasmehnila in mu z očmi odgovorila:

„Da, da, res je, kako krasna sta, in jaz te imam zdaj še raje, in izborno se bomo imeli med seboj!“

Ko sta se odpeljala in je Arkadij, mož Héléne jel norčevati se in oponašati, kako glasno se Alekszej Markovič smeje, da se razlega po vsej dvorani, a teta Elizabeta Markóvna pri vsakem koraku govori „ne vznemirjajte se, prosim!“ — tedaj je bila Zina tako razžaljena, da je skoraj zaplakala. Héléna pa se ji je kazala potem celó nekako ljubosumna na nove sorodnike.

Provincijali! Kaj je takega, ako so provincijali? Kakor bi na deželi ne živeli ravno taki ljudje! Saj Aljoša pravi, da je tam narod priprosteji, pristrčnejši, in on vé, njen mili Aljoša, on vse vé! Njej bi bilo zdaj veliko strašneje peljati se, ako bi oni ne bili taki „provincijali“, ako bi se Alekszej Markovič smejal bolj tiho in redkeje in bi kadil tanke cigare, kakor Arkadij, in bi teta Liza govorila po francozko in nosila modne rokavice. To bi se jim tudi povsem ne prilegalo. Zdaj se počutiš pri njih tako lahko, prosto: kar rečeš, vse je prav, oni te ne sodijo; a tedaj bi bilo treba vse premisliti in se zadržavati! In sestre njegove! Ena, recimo, je še deklica in brat tudi deček, gimnazist, — téh se ne boji — a stareja, njena vrstnica, kaka je ta? Morebiti zlobna, nemara ju res začne dražiti in spletkariti . . . a ne, neumnosti: ali more biti Aljošina sestra neumna in zla, ko so vsi drugi tako dobri! Gotovo se bodeta izborno razumeli in postaneta prijateljici! Aljoša jo zeló ljubi in hvali. On ji je večkrat pravil: „Moj Lizek je izvrsten fant!“ In ako on to govori, potem je tudi resnica, samo da jo šaljivo imenuje „fant“. Na fotografiji je res podobna kmetskemu fantu. Nekako široka je vsa, lice je široko, nos je širok, in talja je široka, a vendar je tudi na sliki krasna. No po slikah se ne more soditi: slike so mrtve; tudi sama svojo je tedaj onim poslala. Héléna sama jo je peljala k Bergamasku in tudi obleko je nalašč za to dala narediti, belo z našívi. Napravili so jo tedaj kakor pužo in peljali k fotografu. Tam so zopet imeli opravka okoli nje — sam Bergamasko in Héléna popravljala sta zdaj gube, zdaj lase, zdaj obračala glavo, da sta se nazadnje utrudila! A zató pa so se slike posrečile, krasota! Tako lepa je na njih, da se skoro n poznala, in vsem so se slike dopale, edini Aljoša nekako ni bil zadovoljen z njimi, celó razpošiljati jih ni hotel.

— Povsem napačno podobo kažejo! — je dejal.

Héléna se je tedaj nekoliko jezila nanj, no slike so vendar poslali. Samo da so menda res kazale napačno podobo, ker je teta Liza, takoj ko je prišla, rekla:

— No, hvala Bogu, nikakor ni podobna svojemu portretu!

„Ah, da bi skoro dospela tja, da bi videla vse, one, in dom, in vrt . . . Aljoša je pravil, da je vas in vrt v Jablanah, a jablane so vse v cvetji! Ah prelest!“

In ona se je radostno nasmejala in stegnila roko proti možu.

— Glej, — dejal je Aljoša, — kako luna igra na vodi. . . .

Vstala sta in jela hoditi po krovu.

Vse okoli je bilo tiho, okna kabín so bila temna, samo v dvorani, jasno razsvitljeni z elektriko, je igrala na karte neka zakasnela družba, in čul se je počasno odmerjeni glas brodarja, ki je meril globino vode in naznanjal krmilcu:

— Sedem . . . osem . . . pod teboj . . . ne, molči . . .

Gore so v velikanskih orisih zaslanjale zvezdnato nebo . . . Noč je bila tiha, topla, vsa polna nême krasote, in Aljoši je bilo žal hoditi v malo zadohlo kajuto. Objel je ženo, in molčé sta gledala, kako je igral in obsedel na vodi lunin svit . . .

Pride še.

Rojenice.

Ko na večer zadnji ave
Odmolile so vasice,
Prihité iz gozdov mračnih
V tiha sela Rojenice.

Lahno stopajo pod okna, —
In šepečejo skrivnostno,
In odhajajo spet neme....

Pa vznemirjajo se srca
In drhte, kot bi slutila,
Kaj grede je mimo oken
Bela žena govorila.

Vida.

Majeva.

Pred letom dnij — tako kot zdaj
Pomlad je bila, — cvel je maj,
In griči zeleneli so,
In ptiči glasno peli so!

Da, — lepa bila je pomlad
In lep je bil njen cvet in sad,
A srce zanj mi znalo ni, —
In ne za srečo mladih dni!

Morda, morda da še kedaj
Pricvela bo pomlad — in maj,
Da s r c u spet se vrne cvet,
Oj cvet in spev mladostnih let!

Bogomila.

